

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra LUDVIGSBASSE

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang04val-shoot-idm139820234171376/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ida gik inde i Køkkenet og hjalp til. Hun gik og tænkte paa Karl von Eichbaum: der var nu heller ingen, han havde at holde sig til — saadan. Før havde han jo haft Herman Reck. Men nu havde han jo osse nedsat sig, i Aalborg, og var ikke hjemme mer.

Det bankede oppe i Loftet, det var Konferensraaden, der kaldte oppe fra „Etatsraadindens Stue“; han kom ikke op af Stolen mer og kaldte saa ved at banke med sin Stok:

— Naa, er det Dig, lille Ida, sagde han. Er de nu alle ude?

— Ja, Hr. Konferensraad.

Alle Gæster paa Ludvigsbakke maatte ud i Luften.

— Luft er for Ungdommen, sagde Konferensraaden: saa de kan føle Blodet rulle — — Ungdommen skal ha'e store Lunger og stærke Hjerter.

Han nikkede:

— Luk saa Dørene op.

Ida lukkede Dørene op gennem de solfyldte Stuer: Tak, sagde Konferensraaden. Nu kunde han fra Etatsraadindens Stol sidde stille og se ind gennem alle de lyse Rum, han havde bygget og hvor han havde levet.

Han vendte Hovedet mod Vinduet; gennem Lysningen kunde han se ind i Godsforvalterens Have:

— De er spraglede, sagde han og nikkede.

Fire Damer i mange Slags Farver sprang paa Recks Croquetplæne mellem tre Ungersvende med opsmøgede Benklæder.

— Det er ikke din Fa'ers Folk, min Pige, sagde han.

— Ja, ja, han vendte atter Hovedet om mod sine stille Stuer; man faar saa mange Ting at se, naar man bli'r gammel.

— Men Verden, sagde den Gamle, taaler megen Galskab, min Pige, og bliver staaende alligevel.

Ogsaa Ida var bleven staaende og saå over „Længen"s Have. Hun kom der saa sjældent nu: hvor de dog huggede hvert Aar ... der var saa faa tilbage af de gamle Træer.